

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Begivenhederne i forbindelse med andenbehandlingen af dette lovforslag hører til den type oplevelser, jeg ikke vil tænke tilbage på med glæde.

Den officielle begrundelse for Venstres initiativ til at indsamle underskrifter, så man i henhold til grundloven kunne udskyde tredjebehandlingen i 12 søgnedage, var, at man ønskede en folkelig debat om bosnierloven.

Imidlertid er der næppe megen tvivl om, at den reelle årsag var, at Venstre med udgangspunkt i nogle udtalelser fra Århusborgmesteren fandt en mulighed for at drille Socialdemokratiet. Det har enhver jo ret til, men man må sige, at Venstre greb muligheden uden smålig skelen til, hvad en udskydelse kunne betyde af usikkerhed og angst hos de mennesker, som loven omfatter.

En sådan fremgangsmåde kan vi jo hver især have vores mening om. Jeg skal ikke skjule, at jeg finder den kynisk over for de bosniske asylansøgere, og jeg finder den ubehagelig i relation til arbejdsformen her i Folketinget, fordi den kun alt for tydeligt afslører, at et mundtligt afgivet politisk løfte fra Venstre ikke holder længere end til det øjeblik, Venstre finder det opportunt at bryde det, og i den pågældende sag tog det mellem 5 og 6 dage.

Det har for mig altid været en af de fornemmelse ved arbejdet i Folketinget, at et løfte fra en seriøs politisk modstander ubetinget var til at stole på. Det er derfor med meget stor beklagelse, at vi nu må konstatere, at Venstre øjensynlig ikke længere ønsker at leve op til dette princip.

Jeg havde faktisk ikke tænkt mig at kommentere Venstres, De Konservatives og Fremskridtspartiets betækningsbidrag; jeg synes, det ville have været mest skånsomt at forbigå det i tavshed. Men når fru Birthe Rønn Hornbech under debatten før trak det frem, må jeg sige, at det er dog det ynkeligste figenblad, jeg har set i min tilværelse, at Venstre, som altså selv tog initiativ til, at forhandlingen om lovforslaget skulle trækkes i langdrag, nu vender bøtten på hovedet og kommer frem til, at det hele er statsministerens skyld. Jeg tror faktisk, at det er en beskyldning, statsministeren kan tage sig relativt let.

Jeg synes også, det var hjertegribende at høre fru Birthe Rønn Hornbech tale om, at de bosniske asylansøgere her i landet skal have væsentlig bedre vilkår, end de har haft hidtil, og at det har Venstre ønsket meget længe. Nu kan jeg huske fejl, men hvis jeg ikke er ganske galt afmarcheret, stemte Venstre imod vilkårsforbedringerne, da vi stemte om dem for for et halvt års tid siden. Det synes jeg også man skal notere sig.

Og så til materien i dette lovforslag. Det kan der næppe siges noget som helst nyt om efter den meget lange debat, vi havde ved andenbehandlingen. Der har været disse tre ændringsforslag, vi lige har stemt om, fra VKZ. Der var heller intet nyt i dem; dem har vi diskuteret. Princippet om midlertidig opholdstilladelse, og hvor lang den skal være, har vi diskuteret ved forespørgsler og ved lovændringer 3, 4, 5 gange inden for de sidste par år.

Der kan vi kun sige, at vi ikke er enige i den tankegang, der ligger bag en midlertidig opholdstilladelse i 7 år. Det er oven i købet en midlertidig opholdstilladelse i 7 år, hvor man derefter skal tage stilling til, om de overhovedet skal have en permanent opholdstilladelse. Vi finder ud fra en medmenneskelig betragtning ikke, at det er rimeligt, at folk skal opholde sig her så længe uden at kende deres fremtidige status. Vi ønsker – og det tror jeg vi alle ønsker – at disse mennesker i videst muligt omfang kan bringes til at klare sig selv i vores samfund, og så skylder vi dem også, at de får klaring på, hvad det er for vilkår, de har her i samfundet.

Det er ikke motiverende for at blive rimelig tilpasset og integreret i samfundet, at man får at vide fra samfundets side: Jamen de første 7 år kan I under ingen omstændigheder få afklaret jeres sag; I kan måske efter 7 år få besked om, hvorvidt I kan blive her permanent eller ej.

Disse mennesker vil på det tidspunkt, hvor de får en tilladelse til at blive her permanent – og det får de 2 år efter, at der er taget stilling til deres asylansøgning – have været her i landet omkring 4-4½ år, nogle lidt længere. Det synes vi er alt nok på usikre vilkår, og vi synes, det er en urimelig måde at behandle mennesker på. De skal have klaring på, hvordan deres situation er her i landet. Den omstændighed, at vi giver dem mulighed for at blive her i landet, ændrer jo ikke ved, at en stor del af dem formentlig meget gerne vil hjem den dag, det overhovedet bliver muligt – hvis det bliver det – at vende tilbage til deres hjemland.

Det har aldrig for noget menneske været lyk-